

ODYSSEÆ HOMERICÆ QUARTA RHAPSODIA,

GRÆCE ET SVETHICE.

QUAM,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIUNT

AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,

Facultatis Philosophicæ Adjunctus E. O.

ET

NICOLAUS ARVID LUND,

Stipend. Publ., Ostrob.

In Auditorio Philosoph. die XI Maji MDCCCXXII.

h. p. m. consvetis.

P. II.

A B O Æ, typis Frenckellianis.

19.

- Som, så boningsbeqvämt, inrymde båd' mycket och dyrbart.
 Måtte jag ägande blott en tredjedel i palatset
 Bo, och de män än vara vid lif, som i rymliga Troia
 Stupade, fjerran skilda ifrån hästnärande Argos!
- 100 Alla dessa beklagar jag visst och begråter i sanning,
 Sittande mången gång här hemma i egna palatset,
 Stundom jag fågnar med sorgen min själ, och stundom igen jag
 Hvilar; ty snarlig är mättningen ock af förstelande sorgen!
 Men fast qvald, ej någon ändock jag så mycket beklagar
- 105 Som en ende, utaf hvars minne båd' sömnen och maten
 Görs mig led; bland Achaierna ingen så mycket arbetat,
 Såsom Odysseus led och arbetade; sjelf i en framtid
 Skapande qval åt sig, och åt mig oändelig smärta,
 Derför att länge derborta han är; allsicke vi vete,

- Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἑσθλά.
 ὦν ἔφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοὶ ἔμμεναι, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἕκασ' Ἄργεος ἵπποβότοιο.
- 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Πολλὰ κίς ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 Ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Παύομαι αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 105 ὧς ἐνός, ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθάζει καὶ ἐδάδην
 Μνωομένῳ· ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 Ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 Αὐτῷ κῆδ' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 Κείνου, ὅπως δὴ δῆρὸν ἀποίχεται οὐδὲ τι ἴδμεν,

- 110 Om han är död eller lefvande. Nu begråta väl honom
 Både Laertes, och hon den förståndiga Penelopeia,
 Samt Telemachos, hvilken som barn han lemnade hemma.
 Sade; och sorgens längtan derhos upptände hos denne.
 Mången tår han ur ögonen gjöt, då han hörde om fadren,
- 115 Hållande purpurmantelen för sitt anlete upplyft
 Med två händern; såsnart Menelaos detta bemärkte,
 Öfverlade han strax deruppå i sin själ och sitt hjerta,
 Anten han ostörd borde en stund få tänka på fadren,
 Eller också tillspörjas förut, samt höra om allting.
- 120 Medan uti sin själ och sitt hjerta han detta nu hvälfde,
 Helena trädde utur högtakiga, doftande kammarn,
 Och var Artemis lik, gudinnan med gyllene slända.
 Genast en välgjord stol framställde Adraste åt henne,

- 110 Ζάεα ὄγ', ἢ τέθνηκεν. Ὀδύρονται νῦν που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο τῶ δ' ἄρα πατὴρὸς ὑφ' ἡμερον ὄρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρὸς ἀκούσας,
- 115 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ νόησε δὲ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρὸς εἶασε μνηθῆναι,
 Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιο.
- 120 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυάδεα, ὑφορόφοιο
 Ἥλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·

- Och Alkippe af lenaste ull medförde en matta,
 125 Phylo en silfverkorg medförde, åt henne förärad
 Af Alkandre, gemål till Polybos, hvilken i Thebai,
 Det aigypstiska, bodde, der rikliga skatter förvaras;
 Två badkäril af silfver han sjelf Menelaos förärte,
 Två trefötade kittlar, och guld till tio talenter.
 130 Dessutom gaf hans gemål åt Helena herrliga skänker,
 Gyllene sländan hon gaf och derhos långgrundade korgen,
 Gjord af silfver; med guld utsirade kanterna voro.
 Tärnan Phylo den nu medförde och satte för henne,
 Full med det finaste garn till bräddarna; öfver densamma
 135 Sträckte sig sländan, försedd med den dunkelt färgade ullen.
 Hon sig satte på stoln och en pall var inunder dess fötter.
 Samt tillsporde sin maka om allt med orden, som följa:

- Ἀλκίππῃ δὲ τὰπητα φέρειν μελακοῦ ἔριον
 125 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαιρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκε
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι ἐνὶ Θήβῃς
 Αἰγυπτίης, ὅτι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται
 Ὅς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 Δαίους δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
 Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαιρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,
 Ἀργύρεον, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν γὰρ οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα,
 Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῶ
 135 ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
 Ἐζέτο δ' ἐν κλισμῶ, ὑπὸ δὲ θρηῆνυς πόσιν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἔρέειεν ἕκαστα

- Vete vi re'n, zeusfostrade kung, Menelaos, om desse,
 Hvilka de säga sig vara, som hit ankommit till vårt hus?
 140 Talar jag sannt eller irrar jag? Dock, mig själen befaller.
 Ty jag vet mig ej nånsin ha sett än någon så lika
 Hvarken man eller qvinna (mig fångslar med häpnad des anblick)
 Såsom denne är lik storsinnade drotten 'Odysseus'
 Son Telemachos, hvilken som barn han lemnade hemma,
 145 Denne man, då för mig, så föraktliga qvinna, Achaier,
 Ni anlände till Troia, att väcka det modiga kriget.
 Henne svarade då Menelaos, den ljuse, och sade:
 Så nu tror jag jemväl, o maka, såsom du gissar.
 Ty hans fötter sådana voro och sådana händern,
 150 Ögonens blickar också samt hufvut och håret derofvan.
 Och då derjemte jag nu erinrande mig om Odysseus

- Ἴδμεν δὴ, Μειέλαε διοτρεφέες, οἳ τινες οἶδε
 Ἄνδρῶν εὐχετόωνται ἰανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πω τινά φημι ἑοικότα ᾧδε ἰδέσθαι
 Οὔτ' ἀνδρ', οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσορώσαν.)
 Ὡς ὄδ' Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος υἱῆ ἔσκε
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 Κεῖνος ἀνῆρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἠλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαινόντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γυναῖ, ὡς σὺ εἴσκεις·
 Κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 Ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφαλῇ τ', ἐφύπερθε τε χαῖται·
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ,*

Talade, hurusom han, uthärdande sorger för min skuld
 Äflades; gjöt han en brännande tår från ögonen neder,
 Hållande purpurmantelen för sitt anlete upplyft.

- 155 Honom svarade då Peisistratos, sonen af Nestor:
 O Menelaos Atreid, zeusfostrade, männernes förste,
 Son till denne i sanning är han ock såsom du säger;
 Men så försynt som han är, olämpeligt äfven han anser,
 Att, hit nyligen länd, framträda med sladdrande mångprat
 160 Inför dig, hvars röst, som en guds, oss alla förtjusar.
 Mig deremot hitsände gereniske riddaren Nestor
 Såsom dess följesman; dig gerna han önskade skåda,
 Att du skulle med råd eller dåd gå honom tillhanda.
 Ty mång qual förtära en son, hvars fader är borta,
 165 Hemma i huset, enär ej andre beskyddare finnas;

Μυθεόμεν, ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 Ἄμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.

- 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφές, ἄρχαμε λαῶν,
 Κείνου μέντοι ὄδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὡδ' ἐλθὼν τοπρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 Ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ, θεοῦ ὡς, τερπόμεθ' αὐδῆ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὸν ἔπεδαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 Ὅφρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποθήσεται, ἢ τι ἔργον.
 Πολλὰ γάρ ἀλλ' ἔχει πατὴρὸς πάσις οἰχομένοιο,
 165 Ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν

Så för Telemachos nu; ty denne är borta, och ingen Finns bland det öfriga folk, som vände från honom det onda.

Honom svarade då Menelaos, den ljuse, och sade:

- Gudar, en synnerligt kär mans son förvisso till mitt hus
 170 Kommit, hvilken för mig mångfaldiga strider har kämpat;
 Och jag trodde mig få undfägna för alla Argeier
 Honom, i fall hemkomsten åt oss på de ilande skeppen
 Utöfver hafvet gäfvē olympiske dundraren Zeus sjelf.
 Äfven i Argos en stad och ett hus åt honom jag uppbyggt,
 175 Förände honom från Ithaka hit med son och med skatter,
 Samt allt folket derhos, se'n en af de städer jag utrymmt,
 Hvilka beboshäromkring, och demsjelf jag som konung regerar.
 Ofta vi skulle hvarandra besökt; ej hade oss något
 Skiljt, undfägnande städse hvarann och förnöjande hjertligt,

Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ· ὃ μὲν οἴχεται, οὐδὲ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητά.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

- ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἴκεθ', ὅς εἶνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους·
 Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἄλλα νόστον ἔδωκε
 Νηυσὶ θοῆσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύστω Ζεὺς.
 Καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δάματ' ἔτευξα,
 175 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκει ᾧ,
 Αἰ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῶ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 Ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,

- 180 Förrn då dödens moln, det svarta, oss begge betäckte.
 Men helt säkert af gudarne en afunnades detta,
 Hvilken honom allena betog, den arme, sin hemkomst.
 Talande så, han begäret hos hvar uppväckte till sorgen.
 Gret så Helena, hon den argeiiska, född af Kronion,
 185 Gret så Telemachos ock, Menelaos Atreiden derjemte;
 Äfven ej Nestors son otårade ögon nu hade;
 Ty i sin själ han Antilochos strax, den förträfflige, mindes,
 Som af herrlige sonen till lysande Eos ihjälslogs;
 Honom mindes han nu, samt sade de vingade orden:
 190 Atreus' son, att mer än de dödliga du är förståndig,
 Nestor mig sagt, den gamle, enär vi tänkte uppå dig
 Hemma uti hans eget palats vid förtroliga samtal.
 Hör mig dertfore nu, om du kan! Jag finner ej mindsta

- 180 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,
 Ὃς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον αἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ᾤρεσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖῃ Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 Κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ' ἄρα Νέστωρος υἱὸς ἀδακρῦτά ἔχεν ὕστε·
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ἔ' Ἡοῦς εἴπετε Φαιεῖης ἀγλαὸς υἱός·
 Τοῦ ὄγ' ἐπιμνηθεῖς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδη, πῆρι μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσχει ὁ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖα
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
 Καὶ νῦν, εἴτι που ἐστὶ, πίθοιά μοι οὐ γὰρ ἔγωγε

- Nöje att gråta vid aftongelag; i morgon ju äfven
 195 Tändes den tidiga Eos; ehur' allsicke jag klandrar,
 Att man begråter en mennska, som dött, som hunnit sitt öde.
 Det den endaste heder ju är för elendiga mennskan,
 Att man klipper sitt hår, samt gjuter ur ögonen tårar.
 Också för mig en broder är död, visst icke den sämste
 200 Bland Argeierna, honom du sett helt säkert, ty jag ej
 Mött eller sett, men det säges likväl att Antilochos varit
 Mera än andra i löpande snäll och i striderna modig.

- Honom svarade då Menelaos, den ljuse, och sade:
 Älskade, så du har talt, som det höfs den förståndige mannen
 205 Tala och handla, och den som är äldre till årena redan;
 (Son af en sådan far, du fördenskuld talar förståndigt.
 Lätt är ättlingen känd till en man, åt hvilken Kronion

- Τέρπου' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 Ἔσσεται ἠργιγένεια· νεμεσσοῦμαι γέ μὲν οὐδὲν
 Κλαίειν, ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπη.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας ὄϊον οἰζυροῖσι βροτοῖσι,
 Κεῖραδαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεὸς, οὔτι κάκιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων Φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, περὶ μὲν θείειν ταχύν, ἠδὲ μαχητήν.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένους ἀνήρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς προγενέστερος εἴη
 (Τοιοῦ γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάξεις.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων

λα καὶ ἀχρηστοὶ καὶ ματαῖα· Γέλως μ' ἔχει εἰσροῶντα." —
 Περὶ πολυφιλίας, in fine.

V. 86. Ty tre gånger hvarst endaste år der tackorna föda.

Τοῦτο δὲ διχῶς. Ἡ γὰρ ὅτι μῆλα εἰσὶν ἕκαστῳ τινι, ὡν γονοὶ ἕκαστου ἔτους ἀνα τρεῖς γίνονται τούτῳ, διόλου ἀνα τρεῖς αἱ αὐταὶ οἷς τιποῦσιν. Ἡ καὶ ὅτι περὶ τρεῖς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ γένωνται τὰ μῆλα, καὶ οὐκ, ὡς παρ' ἡμῶν, μόνῳ τῷ ἡρῖ.

EUSTATHIUS.

V. 95. Redan; ty särdeles mycket jag led och huset förstörde.

Notante hoc loco Scholiaste: ἀμφιβολον, ποτερον τον ἑαυτου, ἢ τον Πριαμου, (sc. domum perdidit) alii alia sequuntur. BARNESIUS, VOSS & WALLENBERG illam approbarunt interpretandi rationem, hanc prætulit Da DACIER. Nos in medio rem relinquimus.

V. 102. Ipsum dolorem ejus esse oblectamentum animi, quem multa eademque dura fata presserunt, summo omnino jure, coram Domino urget συβωτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν:

Ναὶ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντε τε δαίνυμενῳ τε,
 Κηδεσὶν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλεσσι,
 Μνωόμενῳ μετὰ γὰρ τε καὶ ἀλγεσὶ τερπεται ἀνῆρ,
 Ὅστις δὴ μαλα πολλὰ παῖδη, καὶ πολλ' ἐπαληθῆ.

Od. XV, 397 sqq.

Habetur præterea mortalium sors, de qua omnis omnino ætas quæstæ est, ut luctuosam agant & miseram vitam, neque aliis concessa nisi cælicolis perpetua hilaritas, atque animus semper serenus:

Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζωεὶν ἀχρῦμενους· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσι.

Il. XXIV, 525 sq.

V. 103. Auszuruhn; bald wird man ja satt des starrenden kummers.

Cita satietas dolorum (rerumque omnium, jucundarum etiam· παντων μεν κορος ἐστι· Il. XIII, 636), neque viri prudentioris eosdem anxie captare; egregie, ut solet, Senex teius:

Τι γὰρ ἐστὶ σοὶ τὸ κέρδος

Ὀδυνώμενω μεριμναίς;

Ποθεν οἰδάμεν τὸ μέλλον;

Ὁ βίος βροτοῖς ἀδήλος. ANACR. Carm. XLI, 17. sqq.

V. 111. Ἐχεφρων Πηνελοπεία; erat nimirum supra omnes & sui & antiqui temporis matronas prudens diva Penelope, cui abunde dederat Minerva, auxiliaris & benigna,

Skicklighet i förträffliga verk, godt vett och derjemte

Ränker, slika vi aldrig ha hört, ej ens om de fordna

Lockiga qvinnor som lefde förut i achaiska landet,

Ej om Tyro, Alkmene och ej hårfagra Mykene.

Od II, 117. sqq.

V. 122. Och var Artemis lik, gudinnan med gyllene slända,

Χρυσηλακατος aut arcu aureo l. sagittis aureis insignem

denotat, cui quidem sensui antiquiores tantum non omnes

album adjecerunt calculum, aut auream colum habentem;

quæ interpretatio melior; nam neque ηλακατη, quantum nos

scimus, in Homero nisi colum significat, & ηλακατα, τα,

fila. — Ἡλακατη τὸ τῶν γυναικῶν ἐργαλεῖον, ᾧ περιελισσοῦσι

τὸ ἐριον. Λεγει δὲ ποτε οὕτως καὶ βελος, ἐν τῷ συνθετῷ ονο-

ματι χρυσηλακατος σημαίνει γὰρ καὶ τὴν χρυσα βελὴ ἔχουσαν

Ἄρτεμιν. Schol.

V. 145. Jener mann, da um mich, das schändliche weib, ihr Achai-r.

Voss.

Κυνωπις κυνος ὄμματ' ἔχων, h. e. inverecondus, turpis. Eadem prorsus ratione se ipsam culpantem Helenam, pudoris &

pœnitentiæ plenam, sisit Il III, 180:

Han var svåger åt mig, hundögda: ack fordom han var det.

TRANÉR,

V. 159. Αἰδώς δ' αὖ, νεον ἀνδρα γεραιτερον ἐξερεεδαί.

Od. III, 24.

V. 181. sq. Detta likväl en Gud afvundade säkert, som alltså
Den olyckliga mannen allena förnekade hemgå.

WALLENBERG.